

סופת שלג מוזרה

סניצנודאל תלה את כותונת הלילה שלו מאחורי דלת חדר השינה. משפחת עוגית הייתה שמחה מאוד שהיצור הנחמד חזר לחיות אתם.

עכשיו החיים נעשו קלים יותר לגברת עוגית. זה לא שהייתה לה קודם עבודה רבה כל כך, אבל כשהכינה כבר את עוף העוגה הטעים, ומילאה אותו באגוזים כתושים ואננס וכל יתר דברים טובים, היא לא הצטרכה אף פעם לזרוק את העודף, כי סניצנודאל אכל את הכל.

חוץ מזה הוא גם ניקה את הכלים.

והדרך בה סניצנודאל ניקה את הכלים הייתה פשוטה. הוא הוציא אותם לחצר ואכל אותם. זה היה הרבה יותר קל מאשר לשטוף אותם. הצלחות ויתר כלי האוכל היו עשויים מבצק ומצופים בזיגוג סוכר כך שנראו כמו כלים אמיתיים. וכל אחד יכול היה לאכול כלים כאלה וליהנות מכך.

זה קרה אחרי הארוחה. סניצנודאל לקח את הכלים לחצר הקדמית כדי לאכול אותם. מר עוגית יצא לחצר האחורית כדי להאכיל את פרת העוגית ואת חזירי העוגית בששה דליים של סוכר. רותי סמרטוטי ניסתה לנגן בעוגב העוגה שבחדר הראשי. ואיש לא שמע את קריאתו של מר עוגית כאשר הוקי השדון בא מאחור ולכד אותו. אף אחד מלבד פרת העוגית. "עכשיו תפסתי אותך, מר עוגית!" קרא השדון כאשר הכניס את מר עוגית לשק ניר גדול וקשר אותה בחבל. "הה! כמה שהוא יהיה טעים!" אמר הוקי השדון לעצמו כשהוא שם את השק על כתפו "איש העוגית עשוי מבצק שוקולד ומצופה בזיגוג סוכר. אכרסם אותו ואכרסם, עד שאפסיק להיות רעב." והשדון יצא בדרך לבית שלו.

מר עוגית הנחמד לא נהנה כלל. הוא ידע שהשדון יאכל אותו כשיגיע הביתה.

"הייתי מאוד רוצה שרני סמרטוטני וויקי הקטן יצילו אותי" חשב "אבל הם הרי לא ידעו מה קרה לי." הוקי השדון הלך זמן רב בדרך עם המשא הכבד שלו והתעייף. הוא התיישב כדי לנוח. אבל קם אחרי רגע בבהלה.

"וי!" קרא "אני חייב להביא את איש העוגית מהר הביתה. אני רואה ענן גדול שמתקרב ואני בטוח שירד גשם. ואם ירד גשם איש העוגית יירטב וימס ולא יהיה טעים לאכול אותו." והוא שם שוב את השק על כתפו והמשיך ללכת. אלא שתוך ההליכה התחיל להתחלק ובסוף נפל.

"מה קורה עכשיו?" שאל הוקי את עצמו. הסתבר שמהענן הגדול לא ירד גשם אלא שלג אבקת סוכר, והוא כיסה את הדרך בשכבה עבה, והשדון שהתחלק נפל כל פעם וקשה היה לו לקום.

בינתיים רותי סמרטוטני גמרה לנגן בעוגב. היא שאלה "איפה מר עוגית וסניצנודאל? לאן הם נעלמו?"

"סניצנודאל עומד בחצר הקדמית ומטפל בצלחות" ענתה גברת עוגית "ומר עוגית מאכיל את הפרה ואת החזירים

בחצר האחורית."

רותי סמרטוטני הסתכלה דרך החלון ואמרה "ראו. שלג מתחיל לרדת."

"אכן כך" צחקה גברת עוגית.

"הו!" רני סמרטוטני רץ החוצה ואסף חופן שלג "הוא בכלל לא קר."

"לא" אמרה גברת עוגית "זה לא שלג של ממש. זה רק שלג של אבקת סוכר!" כולם יצאו לראות את שלג אבקת הסוכר. בובות סמרטוטנים עוד לא ראו שלג כזה.

"אתם צריכים לחבוש כובעי ניר" אמרה גברת עוגית "אם אבקת סוכר תכנס לשערות שלכם היא תעשה אותן דביקות. אנחנו משתדלים לא להיות זמן רב בשלג"

הוסיפה "כי אנשי עוגיות נעשים לחים ודביקים כשהשלג נמס. לכן אני לא אוהבת כשמר עוגית יוצא במזג אוויר כזה. אם הוא יירטב הוא עלול לקבל שיגרון ואני אצטרך לשים אותו בתנור ולאפות אותו עד שיתייבש. אינני מבינה מדוע הוא לא חוזר."

וגברת עוגית קראה לבעלה, אך הוא לא ענה. באותו רגע נכנס הביתה סניצנודאל. הוא גמר כבר לאכול את הצלחות.

"הצלחות טעימות מאוד עם שלג אבקת הסוכר עליהן"

אותו" אמר "אני יכול לרוץ מהר מאוד ואשא אותך."
סניצנודאל רץ מהר מאוד ופתאום ראה יצור מוזר
שמתקדם לקראתם. הוא חשב תחילה שזה היקאגו.
סניצנודאל ורני סמרטוטני הסתתרו אחרי העץ כדי
שהיקאגו לא יראה אותם, אך כשזה התקרב התברר
שאינן זה היקאגו בכלל. רני סמרטוטני זעק בקול רם
וזרק את כובעו באוויר "זה איש העוגית בתוך שק ניר!"
הוא קרא. וכך באמת היה. מר עוגית הצליח להעביר את

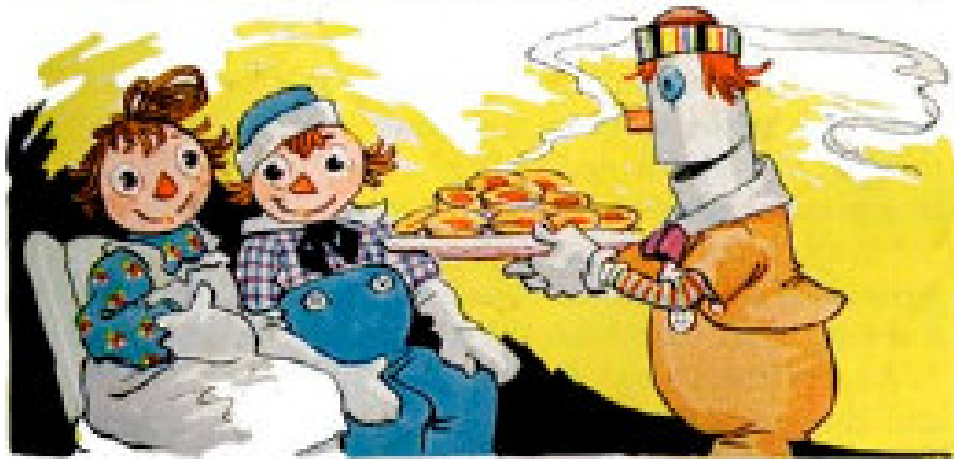

אמר "איפה מר עוגית?"
אף אחד לא ידע לענות ואז כולם יצאו לחפש אותו בחצר
האחורית, שם פרת העוגית אכלה מתוך דלי הסוכר.
"איפה מר עוגית?" שאלה אותה רותי סמרטוטני.
"הוקי השדון בא הנה, שם אותו בשק ניר ולקח אותו"
אמרה הפרה. (פרות עוגית יודעות לדבר בדיוק כמו
אנשי עוגית, כי גם הן עשויות מבצק קסמים).
בינתיים השלג הפסיק לרדת ולכן סניצנודאל ורני
סמרטוטני יצאו לחפש את השדון. הם הגיעו למקום בו
יכלו לראות את עקבות השדון בשלג אבקת הסוכר ושמו
לב שהוא נעצר ונח מדי פעם.
סניצנודאל לקח את רני סמרטוטני על גבו "תכף נשיג

רגליו דרך הניר והלך כך הביתה. הוא לא יכול היה
להוריד את השק מעצמו כי השדון קשר את הפתח
למעלה.
רני סמרטוטני חתך את החבל ויחד עם סניצנודאל עזרו

עדיין בתוך השלג הדביק.
"טוב עשית!" צחקה רותי סמרטוטי "אולי השדון ידע איך
אנו מרגישים ולא ינסה יותר לאיים עלינו."
"לכן עשיתי כך" אמר מר עוגית "אולי זה לא יפה
להפחיד מישהו, אך אני מקווה שהפעם הוא ילמד.
המחשבה על וואנדודאל שיחזור ויאכל אותו לא תהיה לו
נעימה."
"אילו הייתי שם הייתי נותן לו עוד כמה מכות" אמר

סניצנודאל כשהוא מגיש עוגות טריות שגברת עוגית
הוציאה בדיוק מהתנור.
וכל הידידים ישבו כך ושוחחו ושכחו לגמרי מהוקי
השדון, כי איך אפשר לחשוב על דברים לא נעימים
כשהראשים מלאי ידידות והפיות לועסות עוגות
טעימות?

למר עוגית לצאת מהשק. "וי" הוא אמר "זו הייתה
הרפתקה וכשרק אחזור הביתה אספר לכם."
כולם היו שמחים שהוא שוב אתם.
"חשבתי כבר שלעולם לא אחזור הביתה" סיפר מר
עוגית אחרי שנח ואכל מנת גלידה גדולה "אבל הייתם
צריכים לראות את הוקי השדון!" הוא צחק "הצצתי דרך
חור קטן בשק הניר. שלג אבקת הסוכר ירד עליו והוא
נעשה דביק כמו לקקן. הוא סחב אותי זמן מה ואחר כך
ישב לנוח. כנראה נרדם לרגע כי כשניסה לקום על רגליו
היה מכוסה כולו בשלג.
בינתיים אני בעטתי ברגליי ועשיתי שני חורים בשק הניר
כך שיכולתי ללכת. ואז עמדתי לפניו וקראתי בקול רם
'אהא, מר הוקי השדון! אני וואנדודאל ובאתי לאכול
אותך! האם להתחיל מהאף שלך או מהרגליים?'
כמה שהשדון התפתל והסתובב כדי לברוח! אבל הוא
היה מודבק חזק לשלג הסוכר. אז אמרתי 'אא.. מר הוקי
השדון אתה יכול להתפתל ולהסתובב אבל לא תתחמק
לעולם מוואנדודאל. עכשיו אלך הביתה ואביא את
המזלג והסכין שלי, וכשאחזור אכל את כולך!' והלכתי
משם וגיחכתי כי ידעתי שהוקי מרגיש בדיוק כפי שאני
הרגשתי כשהוא הכניס אותי לשק. כשהלכתי הוא ישב